

zdůrazniti, že se tato právní věta vztahuje jen na nároky na náhradu škody, které spočívají na veřejnoprávním podkladě opomenuté povinnosti obci uložené zákonnou místní policií, takže jí nelze užítí tam, kde se nárok na náhradu škody uplatňuje na podkladě soukromoprávním. (Srovnej i rozhodnutí nejvyššího soudu čís. 262 sb. n. s.) V souzeném případě opřela matka žalobkyně svůj náhradní nárok proti obci o to, že dne 4. prosince 1926 odpoledne spadla s můstku do silniční strouhy proto, že na místě nehody nebylo v té době na ulici světlo a nebyly ani elektrické ani plynové lampy rozžaty, ač byla již úplná tma a místo není tak opatřeno, by chodci nemohli utrpěti úrazu, tedy o podklad veřejnoprávní. Nárok poškozené matky žalobkyně jest tedy kryt ustanovením § 37 citovaného zákona a bylo uplatňování jeho pořadem práva dotud vůbec vyloučeno, dokud nebylo o povinnosti obce k náhradě rozhodnuto v příslušném řízení správním. Podání matky žalobkyně na okresní politickou správu ze dne 25. února 1927 bylo vyřízeno v první stolici výměrem bývalé okresní správy politické v Č. ze dne 17. září 1927 čís. 20308 v ten rozum, že jest obec náhradou povinna. Obec podala dne 30. září 1927 odvolání k Zemské politické správě v Praze, která však mu výměrem ze dne 26. dubna 1929 nevyhověla. Matka žalobkyně zemřela dne 25. dubna 1929, tedy před pravoplatným vyřízením jejího podání ze dne 25. února 1927 úřady správními, a nelze mtií za to, že by byla sama svým zásahem měla nebo mohla míti vliv na průtah řízení před úřady správními. Podle názoru dovolacího soudu učinila matka žalobkyně podáním ze dne 25. února 1927 úplně zadost zákonným předpisům vízícím její postup, postupovala zcela správně a nemohla, hledíc k hořejším vývodům, za svého života nastoupiti pořadem soukromého práva. Okolnost, že ve svém podání výslovně zdůraznila, že se domáhá výroku příslušného úřadu správního o právním důvodu svého nároku proti obci právě proto, že bude proti ní uplatňovati pořadem práva svůj nárok na léčebné a bolestné co do výše jeho, a jí nikterak nezaviněná nemožnost podati žalobu před řádným soudem pro úmrtí nastalé před vyřízením správního řízení, opodstatňuje úsudek, že v souzeném případě poškozená matka žalobkyně ještě za svého života sama požádala o bolestné (§ 1325 obč. zák.) a že tedy její nárok na ně přešel na její dceru a dědičku, nynější žalobkyni, byť nebyl za života zůstavitelky smlouvou uznán ani před žádným soudem uplatněn. Soudy nižších stolic se však právě pro svůj odchylný právní názor neobíraly ostatními náležitostmi, zvláště co do výše nároku stranami přednesenými, bylo tudíž po rozumu §§ 510, 513 a 496 čís. 2 c. ř. s. jejich rozsudky zrušiti a věc vrátiti soudu první stolice k novému rozhodnutí.

Čís. 11648.

Nebyla-li nájemní smlouva s majitelem zabraného majetku (s jeho pronajímatelem) platná, nebyvši schválena Státním pozemkovým úřadem, nebylo třeba, by stát, přejímaje zabraný majetek, dal výpověď z nájemního poměru. Tím, že stát ponechal po nějakou dobu po převzetí věc v užívání, byl založen jen poměr podobný výprose, k jehož rozvázání stačilo oznámení

státu, že předmět užívání uživateli dále neponechává a onen poměr s ním ukončuje; formální výpovědi z nájmu nebylo tu třeba.

K žalobě o vyklizení stačí, že žalovaný neoprávněně drží předmět nájmu a odpírá ho vykliditi.

(Rozh. ze dne 7. května 1932, Rv I 695/32.)

Žalobě československého státu proti manželům Egonu a Barboře C-ovým o vyklizení hotelu v P. procesní soud první stolice vyhověl. Odvolací soud nevyhověl odvolání žalovaného Egona C-a, vyhověl však odvolání žalované Barbory C-ové a žalobu ohledně ní zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání žalovaného Egona C-a, vyhověl však dovolání československého státu a obnovil ohledně Barbory C-ové rozsudek prvního soudu.

D ů v o d y:

Domáháno se vyklizení hotelu v P. Zjištěno je, že tento hotel najali oba žalovaní nájemní smlouvou ze dne 23. prosince 1926, uzavřenou s tehdejším majitelem zabraného velkostatku B., k němuž hotel patřil, na dobu do 30. září 1932, a zjištěno je, že tato smlouva, podléhající podle § 7 zák. zákona schválení Státního pozemkového úřadu, tímto úřadem schválena nebyla. Následkem toho nebyla smlouva podle § 7 zák. zák. platná a nájemní poměr pro žalované nezaložila. Nemá význam, že žalující stát, přejímaje velkostatek a s ním i hotel, nedal žalovaným výpověď. Ježto platného nájemního poměru tu nebylo, nebylo při přejímání výpovědi (§ 12 náhr. zák.) třeba a zákon ji v § 14 náhr. zák. při nájemních smlouvách podle § 7 zák. zák. neplatných nežádá. Dodati jest, že stát, přejímaje dne 30. října 1930 velkostatek a hotel v P., výslovně nájemní smlouvu žalovaných ze dne 23. prosince 1926 uznati a do ní vstoupiti odepřel. Z uvedeného vidno, že žalovaní nemohou oprávněně odporovati vyklizení z důvodu smlouvy ze dne 23. prosince 1926 a jejího trvání. Jejich námitka proti vyklizení o uvedenou smlouvu se opírající není opodstatněna. Leč ani další námitka žalovaných proti vyklizení neobstojí. Jde o to, že stát, převzav velkostatek a hotel v P., jednal se žalovaným Egonem C-em, že tomuto žalovanému hotel pronajme. Prozatím ponechal stát mlčky hotel k používání Egonu C-ovi, který za to platil nájemné podle smlouvy ze dne 23. prosince 1926. K uzavření smlouvy nedošlo a stát dne 1. července 1931 dal Egonu C-ovi ke dni 30. září 1931 mimosoudní výpověď. Žalovaný C. brání se vyklizení, ježto prý výpověď neměla náležitosti uvedené v § 565 c. ř. s., žalovaná Barbora C-ová odporuje vyklizení, protože výpověď nebyla na ni řízena a nebyla jí doručena. Co se týče námitky žalovaného Egona C-a, neuznal ji za opodstatněnou již odvolací soud, a to právem. Uvážiti jest tu toto: Původní smlouva nájemní ze dne 23. prosince 1926 nebyla platná a pozdější jednání státu se žalovaným C-em o uzavření smlouvy skončilo bezvýsledně. Nebylo mezi státem a žalovaným Egonem C-em smlouveného nájemního poměru a poměr vzniklý tím, že hotel byl zatím mlčky Egonu

C-ovi ponechán v užívání, byl poměrem rovným poměru podle § 974 obč. zák. K rozvázání tohoto poměru stačilo pouhé oznámení státu, že žalovanému C-ovi hotel dále neponechává a řečený poměr s ním ukončuje. Formální výpovědi třeba nebylo. Jako oznámení o ukončení stávajícího poměru byla daná výpověď postačitelá. Nepřijde tudíž na to a netřeba zkoumati, zdali výpověď vyhovovala předpisům, naimě § 565 c. ř. s. Dostav ono oznámení (výpověď), je žalovaný Egon C. povinen hotel vykliditi a odvolací soud, vyhověv žalobě přes onu další, shora uvedenou námitku, nepochybil. Co se týče žalované Barbory C-ové, odvolací soud nezabýval se, alespoň nikoli výslovně, její námitkou, že nárok na vyklizení proti ní není oprávněn, protože jí nebyla výpověď doručena a zamítl žalobu ohledně této žalované, protože nájemní poměr s ní a také jiné okolnosti, jež by žalobu na vyklizení u této žalované odůvodňovaly, nebyly tvrzeny. Odvolacímu soudu nelze přisvědčiti. Pokud jde o námitku nedostatku doručení výpovědi dané státem dne 1. července 1931, není tato námitka žalované opodstatněna, ježto jí hotel k používání ponechán nebyl, nýbrž jen jejímu manželu, a vypovídati jí poměr ten, pokud se týče oznamovati jí, že poměr se ukončuje, nebylo již proto třeba. Že nelze odpírati vyklizení z důvodu smlouvy ze dne 23. prosince 1926, bylo již řečeno. K důvodu odvolacím soudem pro zamítnutí žaloby proti Barboře C-ové použitému jest uvésti toto: K žalobě o vyklizení stačí, že žalovaná strana neoprávněně předmět vyklizení drží a vykliditi jej odpírá. Tento předpoklad je u žalované Barbory C-ové splněn. Používá hotelu s manželem a odpírala vyklizení, tvrdíc, že nájemní smlouva ze dne 23. prosince 1926, kterou společně s manželem jako spolunájemkyně hotelu najmula, trvá. Byla tudíž i ona o vyklizení právem žalována. Se zamítnutím žaloby proti ní nelze tudíž souhlasiti.

Čís. 11649.

Z toho, že se žalovaný neohradil proti prohlášení žalobce v pozdějším sporu (po konaném prvním roku a po podané odpovědi), že bere původní žalobu zpět, nelze ještě usuzovati na jeho souhlas se zpětvzetím žaloby (§ 237 c. ř. s.).

(Rozh. ze dne 7. května 1932, R II 141/32.)

Proti žalobě Ck II 103/29 vznesl žalovaný námitku zahájené rozepře, poněvadž prý nárok nyní zažalovaný je totožný s oním, jenž zažalován byl pod Ck II 145/28 a tento spor dosud trvá. Žalobkyně proti tomu namítla, že při roku ze dne 26. února 1931, konaném v nynějším sporu, vzala žalobu Ck II 145/28 zpět. Procesní soud své stolice uznal podle žaloby. Odvolací soud, pokud šlo o námitku zahájené rozepře, vyhověl odvolání, zrušil napadený rozsudek a odmítl žalobu. V otázce, o niž tu jde, uvedl v důvodech: Pokud se týče toho, že žalobkyně při roku ze dne 26. února 1931 vzala žalobu podanou pod Ck II 145/28 zpět, nemohlo ani tím zahájení rozepře pominouti, ježto zpětvzetí žaloby bylo by se musilo státi podle § 237 c. ř. s. buď podáním, doručeným od-